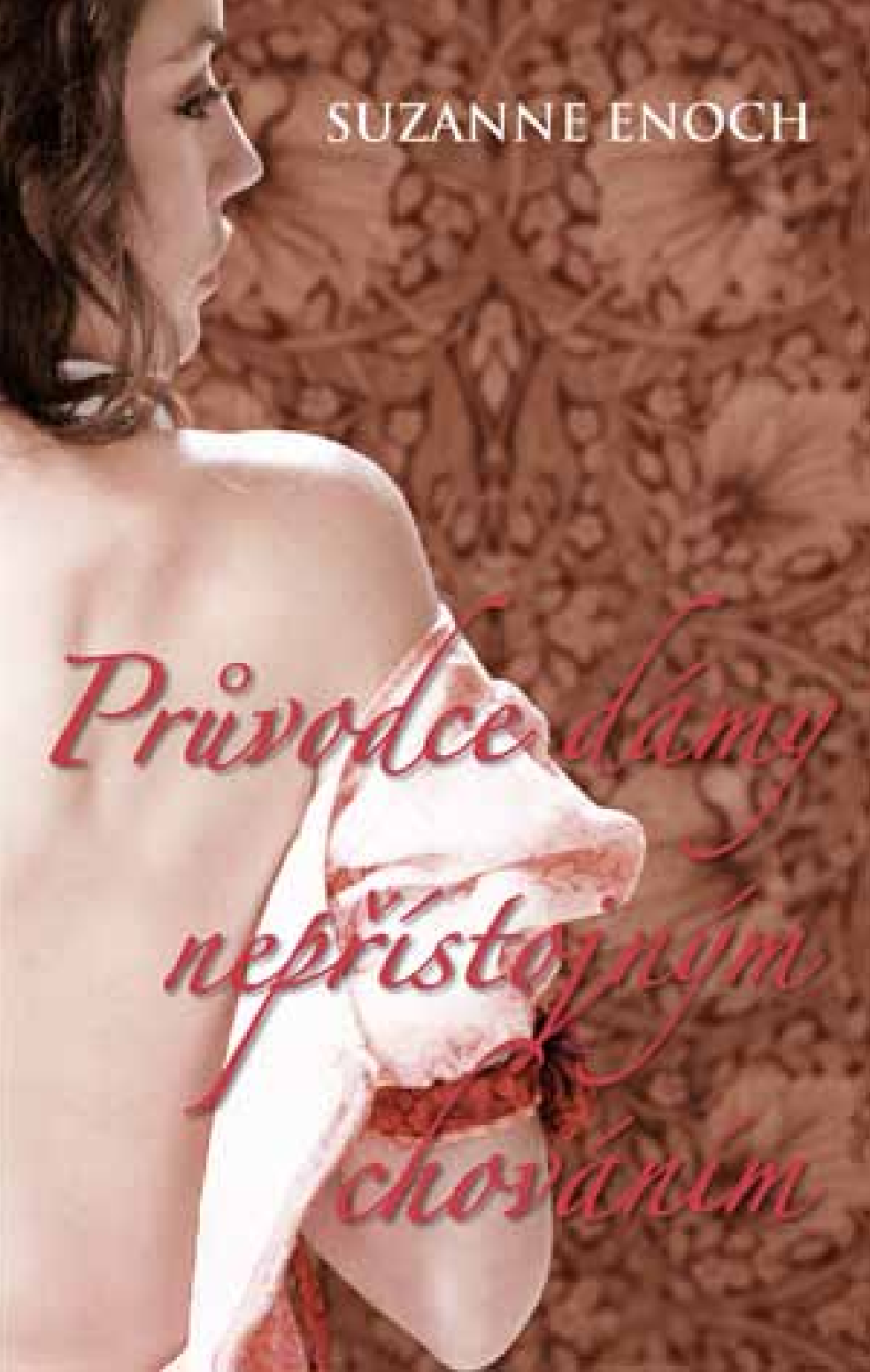

SUZANNE ENOCH

*Průvodce dámy
nepřístojným
chováním*

SUZANNE ENOCH

*Průvodce dámy
nepřístojným
chováním*

2013

Copyright © 2010 by Suzanne Enoch
Translation © 2013 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu A LADY'S GUIDE TO IMPROPER BEHAVIOR,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2010,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba písmem Palatino Linotype: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-923-3

Saundře Starkové, která si přála, aby v tomto příběhu vystupovala jako svůdná záporná hrdinka, leč bohužel nemá jméno vhodné pro začátek devatenáctého století. Necht' se tedy alespoň objeví na jedné z prvních stránek knihy.

1. kapitola

„Být skutečnou dámou znamená vytvořit i z tak přízemního tématu, jako je počasí, cosi zajímavého. Gentleman s vámi musí chtít navázat kontakt – a gentleman se nechce nudit.“

PRŮVODCE DÁMY ZPŮSOBNÝM CHOVÁNÍM

„Co byste tomu řekl, plukovníku? Přivedl dalšího.“ Plukovník Bartholomew James rozladěně otevřel jedno oko. Na vzdáleném konci místnosti za dvěma tucty pohodlných křesílek a stolků, za stolem na biliár a bohatě zásobeným barem stál vévoda ze Sommersetu zabrán do hovoru s vysokým tmavovlasým chlapíkem v uniformě námořního kapitána.

„Vždyť je to Sommersetův klub,“ opáčil a vzdal veškeré pokusy o předstírání spánku. Thomas Easton s ním zjevně hodlá konverzovat, ať je James bdělý či ne. „Předpokládám, že do klubu může pozvat, koho se mu zachce.“

„Zpropadené námořnictvo,“ zavrčel Easton. „Jen ať si zkusí strávit rok v poušti jako my a uvidíme, jak elegantně bude poté vypadat jeho uniforma!“

„Já jsem nebyl v poušti.“

„Část Indie je poušť.“ Easton zaklel pod vousy: „Zatraceně. Jdou směrem k nám. Předstírejte, že spíte.“

„To se mi příliš neosvědčilo,“ poznamenal Bartholomew upjatě a v hlubokém křesle trochu poposedl. Snažil se nevšímat si ostré bolesti, která mu vystřelovala v levém koleni.

„Toto je pan Thomas Easton,“ prohlásil drnčivě Somerset, když se ke dvojici mužů přiblížili. „Strávil rok v Persii, aby podpořil rozšíření trhu s hedvábím do Británie. Eastone, kapitán Bradshaw Carroway.“

„Carrowayi,“ uklonil se Easton. „Nyní tedy ke vstupu do Klubu dobrodruhů stačí přežít plavbu po rozbouřeném moři?“

„Jediným předpokladem ke vstupu,“ odvětil vévoda stále klidně a nevzrušeně, „je má volba. Vidím, že jste vzhůru, plukovníku.“

Bartholomew se na Eastona nenápadně podíval. „Za daných podmínek v jiném stavu býti ani nemohu.“

Sommerset zvlínil rty. „Kapitáne Carrowayi, toto je plukovník Bartholomew James. Tolly nějakou dobu sloužil v Indii.“

Nějakou dobu sloužil... Zvláštní, jak ta tři slova dokázala ideálně popsat deset let jeho života. Bartholomew kývl: „Kapitáne.“

„Plukovníku.“ Námořní kapitán se postavil do pozoru. „Četl jsem o vašich útrapách. Přijměte mou soustrast.“

Aha, nyní se tomu tedy říká „útrapy“. Lepší než „incident“, „nešťastná náhoda“ nebo dokonce „přehánění“, usoudil. Charakteristika toho, co prožil, se donesla k jeho uším ve všech těchto podobách. „Děkuji,“ promluvil konečně.

„Tak ven s tím, Sommersete,“ vložil se do hovoru Easton. „Vždycky přece máte pro uvedení dalšího necivilizovaného divocha do svého klubu nějaký důvod. Kvůli čemu je zde náš drahý kapitán Carroway?“

„Je na něm, aby vám to sdělil, bude-li ochoten – vždyť i já jsem uvedl pouze ta fakta vašich životních příběhů, která jsou všeobecně známa.“ Vévoda pokynul Carrowayovi, aby ho následoval, a oba pokračovali dál pozdravit se s hrabětem Hennessem, jediným dalším členem klubu, který byl momentálně přítomen.

Easton se naklonil přes područku svého křesla. „Co si myslíte, že za tím vězí, plukovníku? Ztroskotání? Zajetí piráty?“

Bartholomew učinil poslední pokus ignorovat Thomase Eastona, který byl zhruba stejně příjemný jako horký vítr v poušti. Znovu zavřel oči. Na mysli mu ihned vytanuly skalnaté kopce, na troud vyschlá říční koryta a pokroucené stromy

převísle nad roklemi z drolícího se kamene. Nebylo to zrovna místo, které by si bůhvíjak přál znovu navštívit, ale zjevně se nedokázal přenést nikam jinam. Usoudil, že si zasluhuje mít poušť stále před očima. Všichni, kterým velel, jsou stále tam, pod kamením.

„Teď je nás patnáct,“ pokračoval Easton a nijak nevěnoval pozornost faktu, že s ním nikdo nechce mluvit. „Patnáct vyvrženců, kteří nezapadají do vysoké londýnské společnosti. Ach, a ty příběhy, které bychom mohli vyprávět, a vyslechneme si je pouze mezi sebou.“

„Zrovna *vás* jsme přestali poslouchat už před drahnou dobou,“ konstatoval Hennessy z opačné strany místnosti. Bartholomew odfrkl.

„Neopovažujte...“

„Klub dobrodruhů má být útočištěm, zatraceně,“ pokračoval hrabě. „Ne místem, kde nás ostatní máte mučit, Eastone. Dejte pokoj.“

„Hovořím s plukovníkem, nikoli s vámi. Pokud se mu to nelíbí, může mi to sdělit sám.“

„Zmlkňte, Eastone“ zabručel Bartholomew.

Ano, Klub dobrodruhů, založený před několika měsíci vévodou ze Sommersetu, sídlil ve východním křídle jeho rozlehlého městského sídla a byl útočištěm pro ty, kteří takřka jíc nezapadali. Pro badatele, dobrodruhy – jak to Sommerset charakterizoval? Místo pro ty, kdo se naučili nahlížet na svět a na společenskou smetánku pronikavějším pohledem než zbytek Londýna. Což odpovídá jeho pocitům, usoudil Bartholomew. Po většinu času totiž nedokázal na Londýn nahlížet vůbec nijak.

Vzápětí zaslechl Thomase Eastona vstávat a odcházet, patrně za účelem mučení Hennessyho nebo nového příchozího. Díkybohu. Možná se nyní dokáže pár minut prospat, když se mu spánek v noci vyhýbá. Pak mu do nosu pronikla vůně santalového dřeva a kdosi se usadil do křesla po Eastonovi. „Sommersete...,“ zakoktal Bartholomew.

„Hervey mi říkal, že už jste tady tři dny,“ pronesl vévoda a ztišil hlas.

Bartholomew si v duchu povzdechl a znovu otevřel oči. Mírně se v křesle napřímil, aby nezaujímal lehce shrbenou polohu naznačující neochotu komunikovat s ostatními. I při tak nepatrném pohybu si znovu nepříjemně pohnul kolenem, ale bolestné syknutí se mu podařilo skrýt. „Necítím se na odchod,“ připustil nahlas.

„Také nikam nemusíte. Proto poskytuje Klub dobrodruhů volné pokoje pro kohokoli z nás, kdo je potřebuje. Pokud se nemýlím, Tolly, předevčírem do města dorazili vaši sourozenci, že?“

Nevybavoval si, že by se kdy Sommerset v čemkoli mýlil. „Proto jsem raději zde než v rodinném sídle.“ Bartholomew naklonil hlavu. „Oslovujete mě mou přezdívkou. Co po mně chcete?“ Zvedl hůl a nepřítomně s ní otáčel v rukou. V uplynulých měsících se pro něj stala další končetinou, součástí těla. Potřeboval ji a zároveň ji nenáviděl.

„Vybavuji si, že jste o svých sourozencích mluvil s láskou,“ opáčil vévoda a jeho otázku přešel.

„Mám je rád. Jenže Stephen a Violet jsou velmi... uštěbetaní. Já nikoli.“ Přesněji řečeno už nikoli.

„Chovejte jen na paměti, že je zde nechci. Nezamlouvá se mi, aby kvůli vám prohledávali Londýn a vyvolali nejružnější poplašné zprávy, které by nakonec vedly sem.“

„Ach tak. O to tedy jde.“ Šlo o první pravidlo Klubu dobrodruhů. Jen pro členy. Pokud Bartholomew dokázal za šest týdnů, kdy byl členem, zhodnotit situaci, nikdo jiný v Londýně v životě neslyšel o existenci klubu ani slovo. „Zítra za nimi zajdu a sdělím jim, že bydlím jinde.“

„Udělejte to dnes. Už se po vás ptají.“

Z hrdla mu uniklo rozpačité zabručení. Pravidla tohoto klubu však stanovil Sommerset a Bartholomew po vyloučení nijak netoužil. Koneckonců byl tento dům jediným místem, kde dokázal zavřít oči na více než pár minut. Což zjevně něco vypovídalo o lidech, v jejichž středu se nacházel a kteří věděli, jak se mají chovat v krizových situacích. „Nechám si tedy osedlat koně.“

Vévoda už vstal. „Postarám se o to.“

Bartholomew se zhluboka nadechl a zařal zuby. Oběma dlaněmi se opřel o područky hlubokého křesla a zvedl se výhradně s pomocí paží. Tento způsob vstávání si osvojoval stále lépe; když s tím začínal, skončil většinou na zemi. Nyní však vstal, byť ucítil další nepříjemné bodání a tlak ve zraněném koleni. Hůl fukla do naleštěných parket. Jeho věrný pomocník. Tedy vyjma koně.

Napadlo ho, že určitě nemusí odcházet přesně v tuto chvíli. Sommerset ho jen požádal, aby se o to postaral dnes, a podle stojacích hodin v koutě bylo sotva jedenáct. Nicméně čím dříve vše vyřídí, tím dříve se bude moci vrátit sem, do svého útočiště v Klubu dobrodruhů.

Venku před dobře ukrytým vchodem do klubu držel Harlow otěže jeho velkého tmavošedého valacha jménem Meru. Podkoní již šedáka obešel, aby mohl Bartholomew nasednout zprava – což byla zpropadená hanba, ale jediný způsob, jak se v jeho situaci vůbec dostat do sedla. Díkybohu to Meru rychle pochopil a stál klidně jako beránek po celou dobu, než Bartholomew zasunul hůl do kožených poutek, kam se obvykle zasouvala ručnice či meč, a pak se vyšvihl zvířeti na hřbet.

Kývl na podkoního a vyrazil po příjezdové cestě sídla Nicholase Ainsleyho, vévody ze Sommersetu, na ulici elegantní čtvrti Mayfair. Bylo to zvláštní. V mládí tyto končiny dobře poznal, chodil na večírky, recitály, kamkoli ho rodiče přivedli, nejprve jako chlapce a pak jako velmi naivního mladíka z Oxfordu. Dokonce i později občas strávil dovolenku z armády doma, navštívil přátele i příbuzné, zúčastnil se společenských akcí, ale už je nepovažoval za nejhlubší smysl bytí, jak bývalo zvykem u jeho méně zcestovalých vrstevníků.

Nyní mu to vše připadalo cizí. Jakmile odbočil do Davies Street, narazil na dvojici pouličních prodavačů, kteří stáli nad svými kárami, hádali se a neváhali po sobě házet zboží kvůli bůhvíjaké urážce. Všude na zemi se válely rozmačkané broskve, které přilákaly spousty psů, holubů a rozpustilých uličníků. Bartholomew pohotově natáhl ruku a jednu broskev, která letěla kolem něj, zachytil a vtiskl do natažených ruček malé

dívanky. Rychle s ní utekla do boční ulice, stejně bojácná jako toulaví psi.

Jakmile dorazil k bělostnému londýnskému sídlu své rodiny, zastavil se před ním a zadíval se do četrných oken. V uplynulých týdnech po svém návratu z Indie zde víceméně bydlel, ačkoli většinu nocí obyčejně trávil projížďkami po ulicích nebo přespával v některém z hostinských pokojů Klubu dobrodruhů – případně v křesle u krbu tamtéž. Nyní, když začala v Londýně společenská sezóna, musel počítat s tím, že sem dozajista přijedou i Stephen a Violet. Uvědomil si, že zřejmě sám sobě nalhával, že by jejich přítomnost mohl ignorovat – dokud před čtyřmi dny nedostal Stephenův dopis.

Odevzdaně vydechl a pobídl Meru, aby velké sídlo obešel a zamířil ke stájím. Jen co se objevil, vyběhli ven dva podkoní. Harry popadl šedáka za udidlo a Tom s přehnanou opatrností vytahoval Tollymu levou nohu ze třmene a poté koně obešel, aby jezdce podepřel, když neobratně sesedal.

Jakmile se Tollyho levé chodidlo dotklo země, vystřelila mu od prstů na noze nahoru do páteře známá prudká bolest. Nějakou chvíli stál bez hnutí, ani snad nečekal, že by bolest ustoupila, jako spíše nechával tělu čas, aby si na ni zase zvyklo. Kdyby mohl žít v sedle, zranění by mu vůbec nevadilo. Bohužel však Meru nedokázal vyjít po dlouhých schodech k hlavnímu vchodu londýnského sídla Jamesových. Co však bylo ještě více skličující – Bartholomew to nedokázal jakbysmet.

„Díky, Tome,“ kývl hlavou a natáhl ruku k sedlu, aby z něj vyprostil hůl, a postavil se tak, aby se o ni opíral plnou vahou.

„Lord a lady Gardnerovi a slečna Violet přijeli předevčírem, plukovníku,“ oznámil statný podkoní a ustoupil mu z cesty. „Stále se ptali, kde se zdržujete.“

„Ano, já vím. Postarám se o to.“

Jakmile došel před dům, dveře se prudce otevřely. „Tolly!“

Po schodech k němu přímo letěla červovlasá Violet. Bartholomew okamžitě zaujal co nejvyváženější postoj, opíral se o hůl, až se její špička zapíchovala do prachu, a už předem zařal zuby. Věděl, že bude následovat bolest. Violet se však těsně před ním zarazila a neskočila na něj.

„Stephen se zmínil, že jsi zraněn,“ promluvila opatrně a vzhlédla k němu s ustaraným výrazem v hnědých očích. „Pořád tě to bolí, že?“

„Doneslo se mi, že mě hledáte,“ konstatoval ochraptěle.

„Jistěže tě hledáme! Můžu tě obejmout nebo bychom si měli jen potrást rukou?“

Bartholomew přesně nevěděl, jak na podobnou otázku odpovédět. Než se stačil rozhodnout, našťástí sešel po schodech ode dveří také vikomt Gardner. „Stephene,“ zavolal na bratra Bartholomew a kývl hlavou. Pohledem přelétl k mladé světlovlasé dámě scházející za ním. „A vy musíte být Amelia.“

Souhlasně sklopila hlavu. „Jsem ráda, že vás konečně poznávám, plukovníku.“

Uvědomoval si svůj příšerný vzhled a musel své nové švagrové přiznat velkou dávku odvahy, že při pohledu na něj nezaječela hrůzou. Vůbec si nevzpomínal, zda se ráno holil či ne, a jeho hnědá kštice naléhavě potřebovala ostříhat. A pak ta hůl. Ještě že měl na krku šátek, jímž skrýval příšerné jizvy po škrce-ní. „Říkejte mi Tolly,“ požádal švagrovou a Stephenovi podal ruku.

Bratr ji pevně stiskl. „Kde jsi k čertu byl?“

„Zůstal jsem u přítele,“ uhýbal odpovědi Bartholomew.

„Jenže tohle je tvůj domov!“ vykřikla Violet a konečně k němu přistoupila a pevně mu objala alespoň levou paži. „Pojď přece dál. Potřebuješ pomoc? Můžu zavolat Grahama.“ Bartholomew se vyprostil z jejího sevření. „Nech mě být, Vi. Máme už s Grahamem dohodu.“

„Jakou?“ podivil se Stephen, když Bartholomew kulhal kolem něj.

„Otevře dveře a odejde,“ ucedil Bartholomew se zařatými zuby, když došel k prvnímu ze tří nevysokých schodů přede dveřmi. Ne snad že by mu vadilo, jak vypadá neohrabaně, spíše nechtěl působit jako slaboch. Hněvivě zíral na schody a přál si, aby se propadly do chodníku.

„Violet, Stephene,“ ozval se ode dveří Ameliin sladoučký hlásek. „Co kdybychom si sedli do ranního salonu? Plukovník – Tolly – se k nám může připojit, až bude chtít.“

Vzhlédl k ní. Konečně někdo chápe, že nechce, aby se na něj civělo. Je poměrně hezká, usoudil. Světlovlasá, zelené oči a ten veselý pohled, který odpovídal Stephenově povaze. Sice si nebyl jistý, zda by mu za jiných okolností stála za ohlédnutí, ale v této chvíli byl za její přítomnost vděčný.

„Dobrá.“ Stephen popadl Violet a oba bez zjevného úsilí vyběhli po schodech a zmizeli v domě za Stephenovou mladou ženou.

Jakmile Bartholomew osaměl, uchopil hůl za spodní konec, natáhl se a zachytil rukojetí rám dveří. Oběma rukama sevřel hůl a vytáhl se vzhůru. Jeden bolestný krok nahoru, a pak dva další. Než došel do vstupní haly, měl orosené čelo. Netrpělivě si ho otřel, shodil ze sebe převlečník a pověsil klobouk. Pak si dodal odvahy a s pomocí hole kulhal do ranního salonu.

„Měl by sis sednout,“ pronesla okamžitě Violet a prudce vyskočila, aby mu udělal místo co nejbližší ke dveřím. Od jejího uvedení do společnosti uplynul už rok a podle jeho propočtů koncem měsíce dovrší devatenácti let, ale stále se chová jako pošetilá upovídaná holčička, kterou si pamatoval.

Pokud by se posadil, musel by zase vstávat. „To je dobré,“ mávl rukou a přesunul se na opačnou stranu místnosti, kde se opřel o křivou římsu.

„Vědělš přece, že přijíždíme do Londýna, ne?“ zeptal se Stephen, uchopil Amelii za ruku a přitáhl si ji k sobě. „Napsal jsem ti téměř před týdnem.“

„Věděl.“

„Proč jsi tedy byl v uplynulých dvou dnech nezvěstný?“

„Nebyl jsem nezvěstný. Pobýval jsem jinde.“

Vikomt naklonil hlavu. „Zlobíš se na mě?“

„Ne.“

„To je dobře, protože mám docela radost, že tě vidím. Od tvé poslední návštěvy doma už uplynuly téměř tři roky.“

„Jsem si toho vědom.“ Bartholomew se zhluboka nadechl. „Nejsem nyní příliš dobrý společník. Ty jsi čerstvě ženatý, a pokud jde o Vi, je mi jasné, že v životě nezmeškala jediný tanec. Pokračujte tedy ve svém obvyklém rytmu, užívejte společenské sezóny a já vám budu nablízku.“

„Vždyť jsme tvá rodina,“ namítala Violet. „My bychom tě měli nejvíce podpořit, obzvlášť nyní, v době, kdy to potřebuješ.“

Dobrý bože. To je vskutku nanejvýš zábavné! „Já jsem nejvíce potřeboval podpořit před nějakými osmi měsíci,“ pronesl nahlas. „Od té doby se raději spoléhám výhradně na sebe.“ Bartholomew se znovu napřímil a zamířil ke dveřím.

„Kde tě můžeme zastihnout?“

„Klidně mi nechávejte vzkazy ve Společenském klubu.“

Stephen vstal ihned po něm. „Alespoň slib, že s námi dnes povečeříš. Bude zde pouze rodina. Ameliina sestřenice Theresa, bratranec Michael a my.“

Nechtělo se mu. Chtěl se vrátit do Klubu dobrodruhů a uchýlit se do klidného hájemství vlastních myšlenek. Zůstat tam, kde nebude muset být zdvořilý ani odpovídat na otázky, případně mít kolem sebe víc lidí.

Ve vstupní hale Graham jen naklonil hlavu, otevřel dveře a zmizel v chodbě. Scházet po schodech bylo ještě komplikovanější a bolestivější než po nich stoupat. Tolly se totiž neměl čeho držet. Maličko se naklonil dopředu, opřel hůl o schod pod sebou a vykročil nejprve zraněnou nohou.

„Tolly.“

Zpropadeně. „Teď ne, Stephen. Mám plno práce.“

„Tak mi dovol, abych ti pomohl, k čertu!“

Než stačil otevřít ústa k protestu, popadl ho starší bratr za volnou ruku. Přehodil si ji kolem ramen a společně sešli ze schodů jedna dvě. Jakmile se Bartholomew dostal na rovnou zem, ihned bratra odstrčil. „Nedotýkat se,“ ucedil a maličko zavrávorál, ale pak našel rovnováhu.

„Omlouvám se. Nechápu však, co je...“

„Prostě se mě nedotýkej.“ Nejenže to pro něj bylo fyzicky náročné, ale vyvolávalo to v něm vzpomínky, jak ho někdo popadl a držel... Stále ještě byly příliš čerstvé.

Ať už Stephen poznal podle bratrova výrazu, jak je rozrušený, nebo si všiml, že Bartholomew sevřel hůl jako zbraň, každopádně zvedl ruce ve smířlivém gestu a o krok ustoupil. „Dobrá, dobrá.“

„Výborně. Teď musím jet.“

„Tolly, četl jsem v novinách, co se v Indii stalo, a dostal jsem tvůj dopis. Vím, čím sis prošel. A chápu. My ti jen chceme pomoci, aby ses uzdravil.“

Bartholomew cítil, jak ho mrazí v zádech. „Možná víš, co se stalo, ale nemáš ani tušení, čím jsem si prošel, Stephene. A jsem tak uzdravený, jak jen mohu být.“ Kývl na podkoního, který už vykukoval za rohem. „Popravdě si přeju jediné – zůstat v klidu.“

„Až od zítřka. Večer kolem sedmé přijď.“

„Zváším to.“

„Ne, to nestačí. Prostě tady buď, jinak si tě někde najdu.“

V tom případě by ho Sommerset pravděpodobně vykopl z Klubu dobrodruhů úplně. „Sedm nula nula,“ zavrčel. „A pak mě necháš na pokoji.“

„Zváším to.“

Bartholomew ihned pochopil, proč jeho bratr tuto repliku považoval za neuspokojivou odpověď. V dané chvíli nemohl dělat nic než se objevit na rodinné večeři a pak buď přesvědčit rodinu, aby s ním nechtěla mít co do činění, nebo zmizet. Otevřené jsou obě možnosti, usoudil.

„Thereso, už se konečně přestaň šlechtit,“ zazubil se Michael Weller, když scházel po schodišti rodinného sídla. „Jsi už doslova zosobněná dokonalost. Navíc všechny, kdo dnes večer přijdou, známe.“

Theresa odvrátila zrak od zrcadla v hale a počastovala staršího bratra zamračeným pohledem. „Jde přece o to vypadat co nejlépe bez ohledu na společnost.“

„Zase mi cituješ svou příručku, že?“

„Věděla jsem, žeš ji četl. Tvrdils, že ne.“ Blýskla po něm úsměvem a snažila se živě si ho představit, jak čte *Průvodce dámy způsobilým chováním*.

„Protože je to pro ženské.“

„No, i tak děkuju.“ Konečně si nasadila klobouk. „Navíc všechny, kdo dnes přijdou, rozhodně neznáme. Bude tam ten druhý bratr. Amelia mi poslala vzkaz.“

„Plukovník?“ Michael strávil před zrcadlem svou chvilku a upravil si nákrčník.

„Ano. Byl raněný, že? Musíš si koupit novou uniformu, když se ta stará zničí v bitvě, nebo ti ji armáda poskytne zdarma?“

„Jak to mám k čertu vědět? Každopádně je ve výslužbě za polovinu platu. Uniforma je pouze pro velké společenské události, kde jsou lidi, na které chce udělat dojem. A já pochybuji, že by se nadvakrát staral o to, jestli okouzlí zrovna nás.“ Michael si vzal od Ramseyho klobouk. „Dohlédněte na to, aby mi Mooney vyčistil jezdecké boty, ano?“ požádal komorníka. „Ráno se chci s lordem Gardnerem projet.“

„Zajisté, lorde.“

Michael nabídl své sestře rámě a vyšel ven k čekajícímu kočáru. „Povědělas babičce, že odjíždíme?“ zeptal se.

Theresa přikývla. „Jistěže ano. Prý si máš dávat pozor na jazyk. Šla se podívat po jahodách.“ Ohlédla se na bratra, když usedal vedle ní. V šestadvaceti byl sice o tři roky starší, ale jen zřídka se choval jako ten rozumnější. Veškerá zodpovědnost padala na ni. „Ať už přijde plukovník v uniformě nebo ne, je rozhodně jediným, kdo přežil nepřátelský útok. Musíme mu projevit soucit.“

„Já vždycky projevuji soucit. A doufám, že se mi podaří najít jiné téma k hovoru než uniformy,“ opáčil chladně. „Kdybych zabíhal na nějakou nebezpečnou půdu, smíš mě kopnout pod stolem.“

„Ráda,“ usmála se sladce.

„Nemusíš to brát tak doslova.“

„Hm.“ Uhladila si rukavice. „Mimochodem, nemluvíls někdy v nedávné době s lordem Montrosem?“ zeptala se co nejlhostejněji.

„Dnes odpoledne jsem ho viděl ve Whiteově klubu. Proč se ptáš?“

Theresa se ušklíbala. „Proč myslíš?“

Michael zvedl překvapeně obočí. „Takže ses rozhodla pro něj?“

„Ještě si nejsem úplně jistá,“ couvala. A byla to pravda. Ať už si všichni myslí, že je upejpavá nebo ne, prostě zkrátka nemá

jistotu – u Montroseho ani u kteréhokoli svého dalšího nápadníka. A hlavně si není jistá sama sebou.

„Chtělaš tedy jen zjistit, jestli už to vzdal a našel si někoho zajímavějšího?“ zeptal se jí bratr skepticky.

Ušklíbla se a zavlnila rameny. „Jen jsem byla zvědavá, kde se pohybuje. Ty jsi jeho přítel, Michaeli, tak bys to měl vědět. Já dost dobře nemůžu poslat vzkaz k němu domů a poptat se ho na zdraví.“

„Skutečně o něm vím všechno. A právě proto jsem si poměrně jistý, že momentálně je jeho jedinou chorobou touha tě vidět.“

„Říkala jsem mu, ať s tím přestane. Prostě potřebuju trochu víc času na rozmyšlenou.“

„Milá Tess, tvůj problém tkví v tom, že jich máš na výběr přehršel. Z té přesily je nervózní.“

„To ale vlastně není má chyba.“

Bratr ji sice škádlil, ale pravdou zůstávalo, že markýz Montrose skutečně *není* jejím jediným nápadníkem. Tessin problém spočíval v něčem jiném – jak zúžit výběr. Zatím se však na to stále necítila dostatečně připravená. Čím víc možností měla, tím víc času požadovala na rozmyšlenou. Což se dalo očekávat. A jí to nanejvýš vyhovovalo.